Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 581 van 4 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS**
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

x

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 26 januari 2026 met refertenummer 135886.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 9 januari 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 08.07.2025 werd ingediend door:*
(…)
om de volgende reden geweigerd:

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid overeenkomstig artikel 43 §1, 2° van de wet van 15.12.1980.
Er kon vastgesteld worden dat betrokkene zich aan de volgende feiten heeft schuldig gemaakt :
Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten,. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachte rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord. Daarnaast liep hij op 20.03.2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden op wegens het bezit van cannabis intra muros.
Bij vonnis van 13 februari 2013 werd hem een voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering toegekend. Betrokkene diende in Polen voor de rechtbank te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. Ondanks het feit dat het betrokkene zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, keerde hij zonder meer terug naar België. Op 17 september 2018 werd zodoende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering herroepen. Op 26 juni 2020 werd hem opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend. Op 20 juli 2020 werd betrokkene gerepatrieerd naar Polen. Aangezien betrokkene daarna opnieuw en zonder meer terugkeerde naar België werd hij op 12 juli 2022 gerechtelijk aangehouden wegens het opnieuw schenden van de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidsstelling. Op 20 juli 2022 besliste de rechtbank tot herroeping van de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied. Op 15 mei 2023 besliste de rechtbank tot het toekennen van het elektronisch toezicht (ET). Op 12 mei 2025 besliste de rechtbank tot het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidsstelling vanaf 20 mei 2025.
Ondanks kennelijk het probleemloos verloop van het elektronisch toezicht (ET) gedurende 2 jaren en de recente voorwaardelijke invrijheidsstelling, weegt dit niet op tegen de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel nog steeds een actueel gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het is niet omdat de ernstige feiten intussen dateren van ruim 20 jaar geleden dat betrokkene niet langer een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Dit werd eveneens bevestigd in de uitspraak de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) op 15 mei 2025 in verband met het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidsstelling waarin het volgende werd gesteld: "op grond van de ernst van de strafbare feiten die de heer F. uitboet stelt de rechtbank [immers] vast dat er een risico bestaat dat hij nieuwe ernstige feiten zal plegen." waardoor de rechtbank besloot om betrokkene bijzondere voorwaarden op te leggen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidsstelling. Het risico op recidive werd evenwel als laag ingeschat maar niet als afwezig. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene in het verleden herhaaldelijk de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd en ten gevolge hiervan op 12 juli 2022 opnieuw werd opgepakt en opgesloten. Ondanks een negatief advies van het Openbaar Ministerie d.d. 21 april 2023 werd aan betrokkene op 15 mei 2023 elektronisch toezicht (ET) toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank. De rechtbank neemt in haar beslissing in overweging dat betrokkene een verklaring van inschrijving indiende op 15 maart 2023 en daarmee aantoont verder in België te willen verblijven. De toekenning van het verblijfsrecht werd echter op 16 juni 2023 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van redenen van openbare orde. Betrokkene tekende op 18 juli 2023 beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing maar het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 31 juli 2024, in haar beslissing volgde zij de argumenten en motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 28 augustus 2024 diende betrokkene opnieuw een verklaring van inschrijving in en ook deze werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2024 omwille van redenen van openbare orde. Opnieuw tekende betrokkene beroep aan tegen deze weigeringsgbeslissing op 30 december 2024 en opnieuw werd het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 26 juni 2025 waarbij de argumenten en motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevolgd met bijkomende in overwegingname van het vonnis van de rechtbank in verband met de voorwaardelijke invrijheidsstelling van 20 mei 2025.
Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dienen we het volgende op te merken:

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Uit de informatie beschikbaar voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een partner heeft, namelijk M., J. (…) (RR (…)) met Belgische nationaliteit. Opdat de relatie met zijn partner onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, dienen er echter bijkomende banden van afhankelijkheid te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden. (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Volgens het Rijksregister werd feitelijke samenwoonst met partner vastgesteld aan de hand van een positieve woonstcontrole op 14 juli 2025. We kunnen aannemen dat vanaf het begin van de detentie tot de vaststelling van feitelijke samenwoonst elk van hen een eigen leven leidde en dat de contacten tussen hen hoofdzakelijk via korte bezoeken en moderne communicatiekanalen liepen. We kunnen redelijkerwijze besluiten dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de betrokkene en zijn partner, gelet op het feit dat ze pas recent samenwonen en geen minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin, hoofdzakelijk de normale affectieve en emotionele banden betreft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt ook uit deze informatie dat betrokkene een meerderjarige dochter, K., P. (…) (RR (…)), heeft. Hier kunnen we het volgende opmerken: Het EHRM stelt in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. We dienen te vermelden dat K., P. (…) een eigen gezin heeft en de betrokkene in het laatste trimester van zijn eerste detentie slechts éénmalig bezocht heeft in de gevangenis. Sindsdien zijn er geen objectief vast te stellen contacten meer tussen betrokkene en meerderjarige dochter vast te stellen op basis van elementen in het dossier. Hoewel niet kan tegengesproken worden dat betrokkene een affectieve band met zijn dochter heeft, laat dit echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie is die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Krachtens art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing ook rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Er kan opgemerkt worden dat ondanks het verblijf in België van meerdere jaren niet gebleken is dat betrokkene een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene in deze jaren nooit legaal verblijfsrecht heeft bekomen in het Rijk.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Overigens bevat het dossier geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden aangezien de familie op volkomen regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen.

Betrokkene zou als EU-burger in staat moeten zijn om in zijn land van herkomst een economische activiteit uit te oefenen of een gezinsleven op te bouwen.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene in het verleden een bouwfirma oprichtte in Polen. Er werd eveneens rekening gehouden met het vonnis van de rechtbank van 12 mei 2025 met betrekking voorwaarden inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling van betrokkene. Geenzins werd er een gebod opgelegd door de rechtbank om in België te verblijven tijdens de periode van voorwaardelijk invrijheidsstelling. Betrokkene moet in staat zijn om in het land van herkomst een vaste verblijfsplaats en vaste tewerkstelling te bekomen, via digitale kanalen of fysiek contact te houden met het openbaar ministerie of met de justitieassistent en gehoor te geven aan alle andere verplichtingen en verboden die hem werden opgedragen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet van 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Er wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk , zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden.
Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.
Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40*ter*, 43, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"*Eerste onderdeel,*
Artikel 43 Verblijfswet luidt als volgt (eigen onderlijning): (…)
Artikel 45 Verblijfswet voegt hieraan toe (eigen onderlijning): (…)
Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 161 549 van 8 februari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):
"In deze rechtspraak wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66). Het Hof van Justitie stelt eveneens "De betrokken nationale autoriteiten moeten bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval beoordelen, en ook moeten zij zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen. (HvJ 22 december 2010, C-303/08, Land Baden-Württemberg/Metin Bozkurt, punt 60);"
Er kan niet lichtzinnig worden omgegaan met het beginsel van de openbare orde en dient dit begrip restrictief te worden opgevat (zie o.a. HvJ 17 november 2011, C-430/10, 32; HvJ 22 december 2010, C-303/08, 60).
Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."
Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373 13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"
Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.
Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.
Tweede onderdeel,
1.
Dit risico op recidive werd onderzocht door de strafuitvoeringsrechtbank van Brussel op het moment dat verzoeker de modaliteit van het elektronisch toezicht kreeg toegekend d.d. 15.05.2023, inmiddels bijna drie jaar geleden (eigen onderlijning):

“Het risico op plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten wordt door de PSD als laag ingeschat vermits de heer F. (…) ondanks zijn terugkeer naar België geen nieuwe strafbare feiten pleegde. De PSD geeft voorts aan dat de heer F. (…) tijdens haar onderzoek in 2016 vertelde dat hij regelmatig de tijd nam om bij de dood van het slachtoffer stil te staan en aangaf dat hij verdriet had over wat hij hem had aangedaan. De heer F. (…) zou destijds via zijn advocaat ook een brief aan de familie van het slachtoffer hebben gericht om zijn emoties te uiten, vergiffenis te vragen en zijn spijt te uiten, aldus het psychosociaal verslag.”
Dit risico werd wederom opnieuw onderzocht door de SURB in het vonnis d.d. 12.05.2025. Opnieuw wordt het risico als laag ingeschat. Verzoeker werd eveneens de modaliteit van de voorlopige invrijheidstelling toegekend.
Het is nog maar de vraag of een strafuitvoeringsrechtbank een delinquent de meest gunstige modaliteit zou toekennen als deze een gevaar vormt voor de openbare orde.
Verwerende partij stelt in bestreden beslissing dat het risico “evenwel als laag ingeschat (werd) maar niet als afwezig”.
Dit argument raakt kant noch wal.
Risico op recidive op strafrechtelijk vlak wordt ingeschaald in drie niveaus, hoog, gemiddeld of laag. Hiervoor wordt o.a. de HKT-R methode gebruikt (stuk 3).
Uit de “visietekst risicotaxatie en risicomanagement binnen de justitiehuizen” wordt een risicotaxatie als volgt beschreven (eigen onderlijning):
“Met risicotaxatie wordt bedoeld dat men een inschatting gaat maken van het risico op recidive. Dit is niet hetzelfde als het voorspellen of recidive zich in de toekomst al dan niet zal voordoen, want een 100% correcte voorspelling voor het gedrag van een bepaald individu is zelfs met een heel goede test niet mogelijk. Risicotaxatie wordt dan ook gedefinieerd als “Het inschatten van de kans dat iemand bepaald gedrag opnieuw zal vertonen in de nabije of verdere toekomst”. Een risicotaxatie is dus een inschatting die een richting aangeeft. Het is dus geen voorspelling (glazen bol) die een duidelijke, afgebakende uitkomst biedt. Toekomstig menselijk gedrag is niet perfect te voorspellen. Maar een betrouwbare inschatting kan ons wel al in een juiste richting duwen, zeker wat de intensiteit en inhoud van de begeleiding betreft. Afhankelijk van het gebruikte risicotaxatie-instrument, worden verschillende risiconiveaus gehanteerd. De meest gebruikelijke indeling maakt een onderscheid tussen laag, matig en hoog risico. Een dergelijke indeling is zinvol omdat het helpt in een beslissingsproces te prioriteren. Bijvoorbeeld, een laag risico betekent dat de kans kleiner is dat er een nieuw delict zal gepleegd worden, er zijn eerder minder elementen aanwezig waarvan uit onderzoek gebleken is dat ze samenhangen met herhaling in delictgedrag. Dat betekent in de praktijk dat men minder resources, tijd, opvolging en geld in een laag risicogeval moet investeren.
Er bestaat gewoonweg geen “afwezig risico op recidive”.
Verwerende partij heeft een eigen appreciatiebevoegdheid om het gevaar voor de openbare orde in te schatten maar moet zich baseren op het administratief dossier. De afweging moet op een onderbouwde redelijke en gemotiveerde wijze.
Dit is in casu niet het geval.
Verwerende partij neemt een standpunt in geheel tegengesteld aan het dossier. Verzoeker moet nog altijd in staat zijn om zijn beslissing te begrijpen.
Verzoeker wil nadrukkelijk onderstrepen dat hij zich bewust is van de ernst van het misdrijf.
Tegelijkertijd wijst hij erop dat de veroordeling al uit 2006 dateert en de gepleegde feiten zelfs teruggaan tot 2003. Dit betekent dat er inmiddels meer dan 20 jaar verstreken is sinds de gebeurtenis, iets waaraan verwerende partij volledig voorbijgaat.
Het actuele risico is dan ook niet aanwezig door het verstrijken van de tijd en het feit dat hij sindsdien geen misdrijven meer heeft gepleegd.
Verzoeker verwijst nogmaals naar het vonnis van de SURB waarbij hem de modaliteit van de voorwaardelijke invrijheidsstelling heeft toegekend gekregen. Dit omdat hij:
- Schuldinzicht heeft
- Zijn burgerlijke partij afbetaald
- Werk heeft
- Een relatie heeft
- Een vast adres kent
- Geen verslavingsproblematieken (meer) heeft
- Geen strafbare feiten meer heeft gepleegd
- …
Verwerende partij kan onmogelijk blijven volhouden dat er een gevaar is voor de openbare orde als verzoeker op vrije voet, weliswaar onder begrijpelijke voorwaarden, wordt gesteld.
Van een zorgvuldige motivering is geen sprake.
Voor verzoeker is aangetoond dat hij geen actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.
Verwerende partij maakt hier een onzorgvuldige beoordeling.
Er is sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht in combinatie met artikel 43 en 45 Verblijfswet.
2.
Bij vonnis van de SURB Brussel d.d. 12.05.2025 wordt verzoeker voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“Er werd eveneens rekening gehouden met het vonnis van de rechtbank van 12 mei 2025 met betrekking voorwaarden inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling van betrokkene. Geenzins werd er een gebod opgelegd door de rechtbank om in België te verblijven tijdens de periode van voorwaardelijk invrijheidsstelling. Betrokkene moet in staat zijn om in het land van herkomst een vaste verblijfsplaats en vaste tewerkstelling te bekomen, via digitale kanalen of fysiek contact te houden met het openbaar ministerie of met de justitieassistent en gehoor te geven aan alle andere verplichtingen en verboden die hem werden opgedragen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling.”
Verwerende partij stelt dat verzoeker geenszins een gebod wordt opgelegd door de rechtbank om in België te verblijven gedurende de voorwaardelijke invrijheidsstelling.
Verwerende partij probeert hier zich te nestelen in de motivering van het vorige arrest in dit dossier (RvV nr. 328 915 van 26 juni 2025).
Echter betreft dit een verkeerde lezing van het vonnis van de SURB.
De voorwaarden van de voorlopige invrijheidsstelling zijn o.a.:
1. Een vast adres hebben
Uiteraard betreft dit België; daarover bestaat geen discussie. Het doel hiervan is na te gaan of betrokken personen zich nog steeds op een gekend adres bevinden. Bovendien beschikt een justitieassistent noch over feitelijke, noch over juridische bevoegdheden buiten het Belgisch grondgebied.
Als verzoeker in het buitenland zou willen reclasseren, quod non, dan moet dit gebeuren via VILO. Hiervan is geen sprake.
Verbod: 10. Om jaarlijks langer dan 21 dagen naar het buitenland te reizen zonder toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank en met verplichting om bij ieder buitenlandse reis de justitieassistent in te lichten over de dag van vertrek en terugkeer.
Duidelijker kan niet. Verzoeker mag niet langer dan 21 dagen per jaar België verlaten en moet dus logischer wijzen op het grondgebied zijn voorwaarden uitvoeren.
Dit zorgt wel degelijk voor een kafkaiaanse situatie.
Opnieuw een uiterst onzorgvuldige motivering van verwerende partij waardoor de beslissing dient te worden vernietigd.
Derde onderdeel,
Artikel 43 §2 Verblijfswet is duidelijk (eigen onderlijning): (…)
Verweerder dient derhalve rekening te houden met:
- De duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk
- Zijn leeftijd
- Gezondheidstoestand
- Gezins- en economische situatie
- Sociale en culturele integratie in het Rijk
- De mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
Verweerder laat na om voldoende rekening te houden met bovenstaande elementen.
Verzoeker wenst daarnaast te verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt bepaald dat bij dergelijke situaties in concreto een afweging gemaakt dient te worden tussen de inmenging in de Europese rechten enerzijds en de openbare orde anderzijds.
In het bijzonder verwijst verzoeker tevens naar het arrest Nunez v. Noorwegen (EHRM 28 juni 2011, Nunez v. Noorwegen, § 68), waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.
Verzoeker verwijst verder naar het arrest Boultif v. Zwitserland, waarbij het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die als leidraad dienen voor het maken van deze billijkheidsafweging (EHRM 2 augustus 2001, Boultif v. Zwitserland, §§ 47 – 56; EHRM 17 april 2014, Paposhvili v. België, §§ 141-143). Dit zijn de volgende criteria:
- Aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken
- Tijdsduur van het verblijf in het gastland
- Tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien
- Nationaliteit van de betrokkenen
- Gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel
- De vraag of de echtgenote kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgenote riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd
Er dient derhalve rekening te worden gehouden met het geheel aan factoren.

Daar waar in de vorige bijlage 20 verwezen werd naar een hoorrecht van 29.07.2022, wordt in huidige bestreden beslissing naar geen enkel hoorrecht verwezen.
Verweerder kan onmogelijk een correct inschatting maken van bovenstaande elementen.
De beslissing dient louter omwille hiervan te worden vernietigd.
Verzoeker overloop de onzorgvuldigheden van verwerende partij:
• De duur van zijn verblijf in België
Er wordt gesteld dat niet gebleken is dat verzoeker dermate bijzondere binding met België zou hebben die de normale binding overstijgt en dat verzoeker nooit legaal verblijfsrecht heeft bekomen.
Verzoeker herinnert verwerende partij eraan dat ook in niet-legaal verblijf banden onder artikel 8 EVRM kunnen worden opgebouwd.
Verzoeker verblijft sinds 2003 in België, hij heeft hier een dochter gekregen, zij heeft inmiddels twee kinderen. Zij hebben een zeer hechte band (stuk 4).
Bovendien heeft verzoeker al sinds 2020 een relatie met de Belgische J.M. (…). Zij hebben een duidelijke kinderwens, echter loopt dit niet zoals zij zouden wensen.
De duur van zijn verblijf in België is absoluut een doorslaggevend element waarmee verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden.
• Zijn gezins- en economische situatie
Uit al voorgaande blijkt duidelijk dat het gezinsleven vast staat. Verzoeker heeft al 4 jaar een relatie met zijn partner. Bovendien heeft hij een dochter en twee kleinkinderen.
Deze banden overstijgen de normale affectieve en emotionele banden.
Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn familie kan bezoeken met korte in- en uitreizen.
Echter moet verzoeker zich verplicht op Belgisch grondgebied bevinden tijdens zijn strafuitvoering, ook bij zijn voorlopige invrijheidsstelling. Hij moet blijven wonen bij zijn partner, zijn tewerkstelling behouden,…
Verwerende partij maakt hierbij een redeneringsfout.
Als verweerder zich niet kan inschrijven als EU-burger en eveneens het land niet permanent mag verlaten zal hij terechtkomen in materiele en sociale deprivatie.
Verzoeker bevindt zich zonder verblijf, tot aan zijn strafeinde op 04.08.2031 in een limbo waar hij niet kan en mag terugkeren naar Polen en niet kan tegemoetkomen aan de voorwaarden van de strafuitvoeringsrechbank omwille van zijn verblijfsstatus (stuk 2).
Deze situatie is onhoudbaar.
Derde onderdeel,
1.
Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België.
Zijn langdurige partner is een Belgische onderdaan. Eveneens heeft verzoeker een Belgische dochter en kleinkinderen.
Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:
(…)
Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:
Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):
"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."
Het eerder aangehaalde familie- en gezinsleven staat eveneens vast. Verzoeker heeft een jarenlange relatie met zijn Belgische partner. Bovendien hebben zij een gezamenlijke kinderwens, helaas verloopt dit aspect van het gezinsleven niet voorspoedig.
Verzoeker heeft een beschermenswaardige gezinsband met zijn partner, dit wordt in de beslissing niet afdoende afgewogen t.a.v. de belangen van de Belgische staat.
Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen.
2.
Verzoeker verwijst bijkomend specifiek naar het arrest A.A. v. United Kingdom van 20/09/2011, 8000/08 waarin bepaald wordt dat wanneer iemand strafrechtelijk veroordeeld wordt voor een misdrijf dat verschillende factoren ervoor kunnen zorgen dat het gevaar voor de openbare orde niet langer primeert op artikel 8 EVRM.
De zaak betrof een Nigeriaanse onderdaan die op dertienjarige leeftijd naar het Verenigd Koninkrijk kwam om bij zijn moeder te wonen. Op vijftienjarige leeftijd werd hij veroordeeld voor verkrachting van een minderjarige en kreeg hij een gevangenisstraf van vier jaar.

Hij werd in 2004 voorwaardelijk vrijgelaten wegens voorbeeldig gedrag en behaalde tijdens en na zijn detentie aanzienlijke onderwijsresultaten, waaronder uiteindelijk een bachelor- en masterdiploma. Ondanks zijn succesvolle re-integratie, stabiele arbeid en nauwe familiebanden in het VK, werd een deportatiebevel uitgevaardigd op grond van de ernst van de feiten. Na aanvankelijke vernietiging in hoger beroep bevestigde het nationale tribunaal in 2007 dat het algemeen belang bij deportatie zwaarder woog dan zijn persoonlijke omstandigheden. Nadien vond echter geen nieuwe proportionaliteitsbeoordeling plaats, terwijl de autoriteiten jarenlang feitelijk geen stappen ondernamen om tot uitzetting over te gaan.
Onder artikel 8 EVRM stelde het Hof vast dat, ongeacht of sprake was van "gezinsleven" met zijn moeder, het deportatiebevel in elk geval een inmenging vormde in zijn recht op respect voor zijn privéleven. De inmenging diende een legitiem doel, namelijk het voorkomen van wanorde of criminaliteit. De oorspronkelijke nationale beslissingen vielen binnen de beoordelingsmarge van de staat, mede gelet op de ernst van het delict en de minderjarigheid van de aanvrager ten tijde daarvan.
Cruciaal was echter dat de proportionaliteit van de deportatie moest worden beoordeeld naar de situatie ten tijde van de daadwerkelijke uitzetting, niet naar die van het definitieve deportatiebevel. In dat kader waren het tijdsverloop sinds het delict en het gedrag van de aanvrager nadien doorslaggevend. In de zeven jaar na zijn vrijlating had hij geen nieuwe strafbare feiten gepleegd, werd het recidiverisico als laag ingeschat en had hij aantoonbaar en duurzaam gerehabiliteerd en geïntegreerd in de samenleving. De regering baseerde haar standpunt uitsluitend op de ernst van het oorspronkelijke delict en uitte geen concrete zorgen over zijn latere gedrag.
Het Hof concludeerde daarom dat de staat onvoldoende had aangetoond dat de uitzetting, gelet op het voorbeeldige gedrag en de succesvolle re-integratie van de aanvrager, noodzakelijk was in een democratische samenleving ter voorkoming van wanorde of criminaliteit.
Bovenstaand arrest gaat in tegen de veelvuldig aangehaalde zinssnede door verwerende partij alsook de Raad, uit het arrest van het HvJ van 27 oktober 1977, C30/77, Bouchereau, pt. 29 wat zou stellen dat het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare ode.
Echter moet volgens het arrest A.A. proportioneel gekeken worden naar het strafrechtelijk verleden alsook de ontwikkelingen sinds de veroordeling.
Verzoeker heeft zich tijdens zijn E.T. alsook nu tijdens zijn periode van voorlopige invrijheidsstelling zeer correct aan alle voorwaarden gehouden. Hij heeft een vaste relatie met zijn partner waarmee hij samenwoont, dit wordt niet betwist door verwerende partij.
Hij is keurig aan het werk, betaald zijn burgerlijke partijen af, …
Het enkele feit dat verzoeker zich niet aan zijn eerdere VILO heeft gehouden, doet hier op geen enkele manier afbreuk aan.
Verzoeker verwijst hiervoor naar de verslagen van de justitieassistente d.d. 09.07.2025 en 26.09.2025 (stuk 5).
Verwerende partij maakt geen proportionele afweging in overeenstemming met de hierboven aangehaalde rechtsnormen
De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Luidens artikel (oud) 39/78 *juncto* (oud) artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 8 juli 2025 door de verzoekende partij werd ingediend, wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten, dat de verzoekende partij op 16 juni 2006 werd veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen, tot een gevangenisstraf van twintig jaar ten gevolge van doodslag, dat de verzoekende partij meer specifiek werd veroordeeld voor moord, dat bij toekenning van de strafmaat specifiek rekening werd gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar de verzoekende partij mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten, dat de verzoekende partij in cassatieberoep ging maar dat dit op 21 november 2006 werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel, dat als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, er vastgesteld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij ertoe leidt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, dat er wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van haar medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar haar daden, dat men in de akte van beschuldiging kan lezen dat de feiten lastens de verzoekende partij bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachte rade en met het oogmerk om te doden, dat de feiten dus bestempeld dienen te worden als moord, dat zij daarnaast op 20 maart 2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden opliep wegens het bezit van cannabis *intra muros*, dat haar bij vonnis van 13 februari 2013 een voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering werd toegekend, dat de verzoekende partij in Polen voor de rechtbank diende te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen, dat ondanks het feit dat het de verzoekende partij zeer duidelijk was gemaakt dat zij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, zij zonder meer terugkeerde naar België, dat zodoende op 17 september 2018 de voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering werd herroepen, dat haar op 26 juni 2020 opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied werd toegekend, dat zij op 20 juli 2020 werd gerepatrieerd naar Polen, dat aangezien zij daarna opnieuw en zonder meer terugkeerde naar België, zij op 12 juli 2022 gerechtelijk werd aangehouden wegens het opnieuw schenden van de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidsstelling, dat de rechtbank op 20 juli 2022 besliste tot herroeping van de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied, dat de rechtbank op 15 mei 2023 besliste tot het toekennen van het elektronisch toezicht (hierna: ET), dat de rechtbank op 12 mei 2025 besliste tot het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidstelling vanaf 20 mei 2025.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat ondanks kennelijk het probleemloos verloop van het ET gedurende twee jaren en de recente invrijheidsstelling, dit niet opweegt tegen de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, aangetoond door de tegen haar uitgesproken straf met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit, dat zij concludeert dat de verzoekende partij momenteel nog steeds een actueel gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien zij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat de verzoekende partij een reële, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, dat met andere woorden, het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat het niet is omdat de ernstige feiten intussen dateren van ruim 20 jaar geleden dat betrokkene niet langer een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde, dat dit eveneens werd bevestigd in de uitspraak van de strafuitvoeringsrechtbank (hierna: de SURB) op 15 mei 2025 in verband met het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidsstelling waarin het volgende werd gesteld: "*op grond van de ernst van de strafbare feiten die de heer F. uitboet stelt de rechtbank [immers] vast dat er een risico bestaat dat hij nieuwe ernstige feiten zal plegen*" waardoor de rechtbank besloot om de verzoekende partij bijzondere voorwaarden op te leggen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidsstelling, dat het risico op recidive evenwel als laag werd ingeschat maar niet als afwezig, dat de verzoekende partij herhaaldelijk de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd en ten gevolge hiervan op 12 juli 2022 opnieuw werd opgepakt en opgesloten, dat ondanks een negatief advies van het openbaar ministerie van 21 april 2023, door de SURB aan de verzoekende partij op 15 mei 2023 ET werd toegekend, dat de rechtbank in haar beslissing in overweging neemt dat de verzoekende partij een verklaring van inschrijving indiende op 15 maart 2023 en daarmee aantoont verder in België te willen verblijven, dat de toekenning van het verblijfsrecht echter op 16 juni 2023 werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van redenen van openbare orde, dat de verzoekende partij op 18 juli 2023 beroep aantekende tegen deze weigeringsbeslissing maar dat het beroep op 31 juli 2024 door de Raad werd verworpen, dat de Raad in zijn beslissing de argumenten en motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken volgde, dat de verzoekende partij op 28 augustus 2024 opnieuw een verklaring van inschrijving indiende en ook deze op 20 november 2024 werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van redenen van openbare orde, dat de verzoekende partij op 30 december 2024 opnieuw beroep aantekende tegen deze weigeringsbeslissing en het beroep op 26 juni 2025 opnieuw door de Raad werd verworpen waarbij de argumenten en de motivatie van de Dienst

Vreemdelingenzaken werden gevolgd met bijkomende in overweging name van het vonnis van de rechtbank in verband met de voorwaardelijke invrijheidsstelling van 20 mei 2025.

Vervolgens motiveert de verwerende partij dat artikel 8 van het EVRM ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dat uit de informatie beschikbaar op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij een partner heeft, namelijk M., J. met de Belgische nationaliteit, dat opdat de relatie met haar partner onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen, er echter bijkomende banden van afhankelijkheid dienen te worden aangetoond die verder gaan dan de normale affectieve en emotionele banden, dat volgens het Rijksregister op 14 juli 2025 feitelijke samenwoonst met haar partner werd vastgesteld aan de hand van een positieve woonstcontrole, dat kan worden aangenomen dat vanaf het begin van de detentie tot de vaststelling van feitelijke samenwoonst elk van hen een eigen leven leidde en dat de contacten tussen hen hoofdzakelijk via korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen liepen, dat redelijkerwijze kan worden besloten dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar partner, gelet op het feit dat ze pas recent samenwonen en er geen minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin, hoofdzakelijk de normale affectieve en emotionele banden betreft, dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt tevens gesteld dat uit deze informatie verder ook blijkt dat de verzoekende partij een meerderjarige dochter, K., P. heeft, dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, dat K., P. een eigen gezin heeft en de verzoekende partij in het laatste trimester van haar eerste detentie slechts éénmalig bezocht heeft in de gevangenis, dat er sindsdien geen objectief vast te stellen contacten tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige dochter meer zijn vast te stellen op basis van elementen in het dossier, dat hoewel niet kan tegengesproken worden dat de verzoekende partij een affectieve band heeft met haar dochter, dit echter niet toelaat te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verwerende partij motiveert dat hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren, dat het gevaar dat de verzoekende partij voor de openbare orde vormt, superieur is aan de familiale- en gezinsbelangen die zij eventueel zou kunnen doen gelden, dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens een beoordeling gemaakt van de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong en onderzocht of deze elementen een weigering van een verblijfsrecht in de weg kunnen staan. De verwerende partij gaat concreet in op elk van deze elementen zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geciteerd in punt 1.2.

De verwerende partij besluit dat bijgevolg het verblijfsrecht langer dan drie maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

2.6. De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"*§ 1.*
De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
1° (…);
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

"§ 1.
De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2.
De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (*BS* 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een

omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen "*openbare orde*", "*nationale veiligheid*", "*ernstige redenen*" en "*dwingende redenen*" nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "*openbare orde*" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44*bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *"in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel".*

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, daar haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"*Er kon vastgesteld worden dat betrokkene zich aan de volgende feiten heeft schuldig gemaakt :*
Op 16.06.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 jaar ten gevolge van doodslag. Meer specifiek werd betrokkene veroordeeld voor moord. Bij toekenning van de strafmaat werd specifiek rekening gehouden met de brutaliteit en de voorbedachte rade waar betrokkene mee te werk ging tijdens de gepleegde feiten,. Betrokkene ging in cassatieberoep maar dit werd verworpen bij arrest van het Hof van Cassatie te Brussel op 21.11.2006. Als het arrest van het Hof van Assisen erop nagelezen wordt, kan er vastgesteld worden dat het persoonlijk gedrag van betrokkene ertoe leidt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt gesteld dat de betrokkene geen enkel oog heeft voor de fysieke integriteit van zijn medemensen en enige medewerking weigert in het onderzoek naar zijn daden. Verder kunnen we in de akte van beschuldiging lezen dat de feiten lastens de betrokkene bewezen zijn als opzettelijk, met voorbedachte rade en met het oogmerk om te doden. De feiten dienen dus bestempeld te worden als moord. Daarnaast liep hij op 20.03.2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden op wegens het bezit van cannabis intra muros.
Bij vonnis van 13 februari 2013 werd hem een voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering toegekend. Betrokkene diende in Polen voor de rechtbank te verschijnen op verdenking van vervalsing van betaalmiddelen. Ondanks het feit dat het betrokkene zeer duidelijk was gemaakt dat hij niet naar België mocht terugkeren zonder voorafgaandelijke toestemming van de rechtbank en mits in orde te zijn met de wetgeving betreffende de toegang, het verblijf of de vestiging in het Rijk, keerde hij zonder meer terug naar België. Op 17 september 2018 werd zodoende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op uitlevering herroepen. Op 26 juni 2020 werd hem opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied toegekend. Op 20 juli 2020 werd betrokkene gerepatrieerd naar Polen. Aangezien betrokkene daarna opnieuw en zonder meer terugkeerde naar België werd hij op 12 juli 2022 gerechtelijk aangehouden wegens het opnieuw schenden van de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidsstelling. Op 20 juli 2022 besliste de rechtbank tot herroeping van de voorlopige invrijheidsstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied. Op 15 mei 2023 besliste de rechtbank tot het toekennen van het elektronisch toezicht (ET). Op 12 mei 2025 besliste de rechtbank tot het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidsstelling vanaf 20 mei 2025.
Ondanks kennelijk het probleemloos verloop van het elektronisch toezicht (ET) gedurende 2 jaren en de recente voorwaardelijke invrijheidsstelling, weegt dit niet op tegen de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, aangetoond door de tegen hem uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit concludeert de administratie dat betrokkene momenteel nog steeds een actueel gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien hij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Het is niet omdat de ernstige feiten intussen dateren van ruim 20 jaar geleden dat betrokkene niet langer een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Dit werd eveneens bevestigd in de uitspraak de strafuitvoeringsrechtbank (SURB) op 15 mei 2025 in verband met het toekennen van de voorwaardelijke invrijheidsstelling waarin het volgende werd gesteld: "op grond van de ernst van de strafbare feiten die de heer F. uitboet stelt de rechtbank [immers] vast dat er een risico bestaat dat hij nieuwe ernstige feiten zal plegen." waardoor de rechtbank besloot om betrokkene bijzondere voorwaarden op te leggen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidsstelling. Het risico op recidive werd evenwel als laag ingeschat maar niet als afwezig. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene in het verleden herhaaldelijk de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidstelling niet heeft nageleefd en ten gevolge hiervan op 12 juli 2022 opnieuw werd opgepakt en opgesloten. Ondanks een negatief advies van het Openbaar Ministerie d.d.

21 april 2023 werd aan betrokkene op 15 mei 2023 elektronisch toezicht (ET) toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank. De rechtbank neemt in haar beslissing in overweging dat betrokkene een verklaring van inschrijving indiende op 15 maart 2023 en daarmee aantoont verder in België te willen verblijven. De toekenning van het verblijfsrecht werd echter op 16 juni 2023 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van redenen van openbare orde. Betrokkene tekende op 18 juli 2023 beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing maar het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 31 juli 2024, in haar beslissing volgde zij de argumenten en motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 28 augustus 2024 diende betrokkene opnieuw een verklaring van inschrijving in en ook deze werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2024 omwille van redenen van openbare orde. Opnieuw tekende betrokkene beroep aan tegen deze weigeringsgbeslissing op 30 december 2024 en opnieuw werd het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 26 juni 2025 waarbij de argumenten en motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevolgd met bijkomende in overwegingname van het vonnis van de rechtbank in verband met de voorwaardelijke invrijheidsstelling van 20 mei 2025."

2.8. De verzoekende partij onderstreept dat zij zich bewust is van de ernst van het misdrijf, doch meent dat er niet gesteld kan worden dat zij een actuele en werkelijke dreiging voor de openbare orde uitmaakt.

Zij stelt dat het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten *an sich* onvoldoende is om te spreken van reële, actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten, dat er immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans moet bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan, dat een louter hypothetische kans niet volstaat, dat er een risico tot recidive moet zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. De verzoekende partij stelt dat het risico op recidive door de SURB van Brussel werd onderzocht op het moment dat zij de modaliteit van het ET kreeg toegekend op 15 mei 2023, inmiddels bijna drie jaar geleden, dat dit risico wederom opnieuw werd onderzocht door de SURB in het vonnis van 12 mei 2025, dat het risico opnieuw als laag wordt ingeschat, dat haar eveneens de modaliteit van voorlopige invrijheidstelling werd toegekend, dat het nog maar de vraag is of een SURB een delinquent de meest gunstige modaliteit zou toekennen als deze een gevaar vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het risico "*evenwel als laag ingeschat (werd) maar niet als afwezig*", dat dit argument kant noch wal raakt, dat risico op recidive op strafrechtelijk vlak wordt ingeschaald in drie niveaus: hoog, gemiddeld of laag, dat hiervoor onder andere de HKT-R methode wordt gebruikt. De verzoekende partij citeert in dit verband een passage uit de "*visietekst risicotaxatie en risicomanagement binnen de justitiehuizen*" en voegt bij haar verzoekschrift het document "*HKT-R: Historische, Klinische en Toekomstige – Revisie*" van Stichting FPC Dr. S. van Mesdag van juli 2014. De verzoekende partij betoogt dat er gewoonweg geen "*afwezig risico op recidive*" bestaat, dat de verwerende partij een eigen appreciatiebevoegdheid heeft om het gevaar voor de openbare orde in te schatten maar zich moet baseren op het administratief dossier, dat de afweging op een onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze moet, dat dit *in casu* niet het geval is, dat de verwerende partij een standpunt inneemt geheel tegengesteld aan het dossier, dat zij nog altijd in staat moet zijn om de beslissing te begrijpen, dat de veroordeling al uit 2006 dateert en de gepleegde feiten zelfs teruggaan tot 2003, dat dit betekent dat er inmiddels meer dan twintig jaar verstreken is sinds de gebeurtenis, iets waaraan de verwerende partij volledig voorbijgaat, dat het actuele risico dan ook niet meer aanwezig is door het verstrijken van de tijd en het feit dat zij sindsdien geen misdrijven meer heeft gepleegd, dat zij middels het vonnis van de SURB de modaliteit van de voorwaardelijke invrijheidsstelling heeft toegekend gekregen omdat zij schuldinzicht heeft, haar burgerlijke partij heeft afbetaald, werk en een relatie heeft, een vast adres kent, geen verslavingsproblematieken (meer) heeft en geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, dat de verwerende partij onmogelijk kan blijven volhouden dat er een gevaar is voor de openbare orde als zij op vrije voet, weliswaar onder begrijpelijke voorwaarden, wordt gesteld, dat van een zorgvuldige motivering geen sprake is. De verzoekende partij stelt voorts dat er volgens het arrest A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk moet worden gekeken naar het strafrechtelijk verleden alsook de ontwikkelingen sinds de veroordeling, dat zij zich tijdens haar ET, alsook nu tijdens haar periode van voorlopige invrijheidsstelling, zeer correct aan alle voorwaarden heeft gehouden, dat zij een vaste relatie heeft met haar partner, met wie zij samenwoont, dat dit niet wordt betwist door de verwerende partij, dat zij keurig aan het werk is, haar burgerlijke partijen afbetaalt, dat het enige feit dat zij zich niet aan haar eerdere voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied heeft gehouden hier op geen enkele manier afbreuk aan doet. Zij verwijst naar de verslagen van de justitie-assistente van 9 juli 2025 en 26 september 2025, die zij bij haar verzoekschrift voegt.

2.9. Uit voornoemde motieven blijkt dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gewezen op het "*gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten*", doch ook op de aard van de feiten (*in casu* moord enerzijds en het bezit van cannabis *intra muros* anderzijds), op de strafmaat en voor wat de moord betreft, op de ernst van de feiten, de brutaliteit en de voorbedachte rade waarmee de verzoekende partij te werk ging, het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van haar medemensen, het gebrek aan medewerking in het onderzoek naar haar daden en haar zeer agressieve ingesteldheid. Er wordt tevens gewezen op het herhaaldelijk niet

naleven van de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidstelling, ten gevolge waarvan zij opnieuw werd opgepakt en opgesloten en het, ondanks een negatief advies van het openbaar ministerie, op 15 mei 2023 toekennen van ET door de SURB.

Verder merkt de Raad op dat hoewel nergens in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld wanneer de verzoekende partij de moord in kwestie pleegde, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt benadrukt dat de verzoekende partij voor deze feiten op 16 juni 2006 werd veroordeeld door het Hof van Assisen, afdeling Antwerpen. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volledig voorbijgaat aan het feit dat er inmiddels meer dan twintig jaar is verstreken sinds de gebeurtenis, toont zij niet aan dat het in deze niet volstaat dat de verwerende partij er rekening mee heeft gehouden dat haar veroordeling dateert van 2006, aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van ruim negentien jaar geleden. Waar de verzoekende partij stelt dat het actuele risico dan ook niet meer aanwezig is door het verstrijken van de tijd en het feit dat zij sindsdien geen misdrijven meer heeft gepleegd, merkt de Raad vooreerst op dat geenszins blijkt dat de verzoekende partij sinds de moord waarvoor zij in 2006 werd veroordeeld geen feiten meer heeft gepleegd. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat zij op 20 maart 2007 een bijkomende gevangenisstraf van vier maanden opliep wegens het bezit van cannabis *intra muros*, wat de verzoekende partij geenszins betwist. De Raad benadrukt verder dat het loutere gegeven dat de feiten dateren van meer dan twintig jaar geleden, nog niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De Raad wijst erop dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29), dat in deze zin ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld heeft dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de ernst van de feiten in overweging heeft genomen bij het beoordelen van het actueel gevaar voor de openbare orde. Eveneens heeft de verwerende partij in het kader van het oordeel naar het toekomstig gedrag van de verzoekende partij gewezen op haar zeer agressieve ingesteldheid en op het herhaaldelijk niet naleven van de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidstelling. Door te stellen dat de feiten van moord dateren van meer dan twintig jaar geleden, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij de ernst van deze feiten, die de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift onderstreept, mee in overweging heeft genomen in haar onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij motiveert immers uitdrukkelijk dat de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten is aangetoond door de tegen haar uitgesproken straf met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit en dat zij hieruit concludeert dat de verzoekende partij momenteel nog steeds een actueel gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien zij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat zij een reële, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. De Raad herhaalt dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen zodat de verzoekende partij, door louter te stellen dat de feiten dateren van meer dan twintig jaar geleden, niet aannemelijk maakt dat zij niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verder stelt de verzoekende partij dat het risico op recidive werd onderzocht door de SURB van Brussel op het moment dat zij de modaliteit van het ET kreeg toegekend op 15 mei 2023, inmiddels bijna drie jaar geleden. Zij citeert uit het betrokken vonnis: "*Het risico op plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten wordt door de PSD als <u>laag ingeschat</u> vermits de heer F. (…) ondanks zijn terugkeer naar België geen nieuwe strafbare feiten pleegde. De PSD geeft voorts aan dat de heer F. (…) tijdens haar onderzoek in 2016 vertelde dat hij regelmatig de tijd nam om bij de dood van het slachtoffer stil te staan en aangaf dat hij verdriet had over wat hij hem had aangedaan. De heer F. (…) zou destijds via zijn advocaat ook een brief aan de familie van het slachtoffer hebben gericht om zijn emoties te uiten, vergiffenis te vragen en zijn spijt te uiten, aldus het psychosociaal verslag*." Voorts betoogt zij dat dit risico wederom opnieuw werd onderzocht door de SURB in het vonnis van 12 mei 2025, dat het risico opnieuw als laag wordt ingeschat, dat haar eveneens de modaliteit van voorlopige invrijheidstelling werd toegekend, dat het nog maar de vraag is of een SURB een delinquent de meest gunstige modaliteit zou toekennen als deze een gevaar vormt voor de openbare orde, dat de verwerende partij onmogelijk kan blijven volhouden dat er een gevaar is voor de openbare orde als zij op vrije voet, weliswaar onder begrijpelijke voorwaarden, wordt gesteld. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het risico "*evenwel als laag ingeschat (werd) maar niet*

als afwezig", dat dit argument kant noch wal raakt, dat risico op recidive op strafrechtelijk vlak wordt ingeschaald in drie niveaus: hoog, gemiddeld of laag, dat hiervoor onder andere de HKT-R methode wordt gebruikt.

De Raad merkt vooreerst op dat de verwerende partij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting mag maken van de neiging die de verzoekende partij vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verwerende partij beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid, waarbij niet blijkt dat zij in dit verband gebonden is door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het staat de verwerende partij derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer zij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen. Het enkele gegeven dat de verwerende partij haar eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat zij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Eveneens wijst de Raad erop dat ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, het feit dat de verzoekende partij de gunst heeft verkregen van het ET en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk inhoudt dat verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk een risico op recidive ontstaat. Het loutere feit dat de verzoekende partij de gunst van het ET heeft verkregen en later voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld betekent niet dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten of dat zij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de verwijzing naar een paragraaf uit het vonnis van de SURB van 15 mei 2023, dat zich in het administratief dossier (stuk 179) bevindt, uitgaat van een gedeeltelijke lezing van dit vonnis. Immers, hoewel in voornoemd vonnis wordt gemotiveerd dat het risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten door de psychosociale dienst als laag wordt ingeschat, wordt er tevens in het vonnis gesteld dat er een wettelijke tegenaanwijzing is om de gevraagde strafuitvoeringsmodaliteiten of één ervan toe te kennen, dat op grond van de ernst van de strafbare feiten die de verzoekende partij uitboet de rechtbank immers vaststelt dat er een risico bestaat dat zij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen en dat er aan de hoger genoemde wettelijke tegenaanwijzing wordt tegemoetgekomen door bijzondere voorwaarden op te leggen. Aldus wordt het inherente risico op recidive door de SURB geenszins als laag, minstens niet als afwezig, ingeschat. Er worden door de SURB bijzondere voorwaarden opgelegd om hieraan tegemoet te komen. Eenzelfde motivering wordt hernomen in het vonnis van de SURB van 12 mei 2025, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat het risico "*evenwel als laag ingeschat (werd) maar niet als afwezig*", dat dit argument kant noch wal raakt, dat risico op recidive op strafrechtelijk vlak wordt ingeschaald in drie niveaus: hoog, gemiddeld of laag, dat hiervoor onder andere de HKT-R methode wordt gebruikt, dat er gewoonweg geen "*afwezig risico op recidive*" bestaat, waarbij zij een passage citeert uit de "*visietekst risicotaxatie en risicomanagement binnen de justitiehuizen"* en een stuk ter onderbouwing van haar betoog bij haar verzoekschrift voegt, weerlegt noch ontkracht zij het motief dat het risico – *in casu* door de psychosociale dienst – als laag werd ingeschat maar niet als afwezig. Het loutere feit dat het risico op recidive niet als 'afwezig' zou ingeschat kunnen worden, doet geen afbreuk aan voornoemd motief. De verzoekende partij toont evenmin aan dat dit afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. De Raad wijst er ter verduidelijking op dat door te wijzen op het feit dat het risico op recidive niet als afwezig wordt – of kan worden – beoordeeld door de psychosociale dienst, ook uit die beoordeling aldus niet kan blijken als zou er geen risico op recidive bestaan.

Door louter te stellen dat het risico op recidive (meermaals) werd onderzocht door de SURB – die hoewel de psychosociale dienst het risico op plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten als laag inschat, in voornoemde vonnissen motiveert dat er op grond van de ernst van de strafbare feiten die de verzoekende partij uitboet een risico bestaat dat zij nieuwe ernstige strafbare feiten zal plegen en die om hieraan tegenmoet te komen bijzondere voorwaarden oplegt, –, zich af te vragen of de SURB een delinquent de meest gunstige modaliteit zou toekennen als deze een gevaar vormt voor de openbare orde en te poneren dat de verwerende partij onmogelijk kan blijven volhouden dat er een gevaar is voor de openbare orde als zij op vrije voet, weliswaar onder begrijpelijke voorwaarden, wordt gesteld, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om uit de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, haar zeer agressieve ingesteldheid en het herhaaldelijk niet naleven van de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidstelling, af te leiden dat zij een reële, actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij middels het vonnis van de SURB van 12 mei 2025 de modaliteit van de voorwaardelijke invrijheidsstelling heeft toegekend gekregen omdat zij schuldinzicht heeft, haar burgerlijke partij heeft afbetaald, werk en een relatie heeft, een vast adres kent, geen verslavingsproblematieken (meer) heeft en geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, kan de Raad vooreerst slechts vaststellen dat nergens in dit vonnis uitdrukkelijk kan worden gelezen dat zij omwille van die redenen voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld.

Uit het vonnis van 12 mei 2025 blijkt overigens, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verzoekende partij de burgerlijke partij geenszins (volledig) heeft afbetaald. Er wordt immers gesteld dat de heer F. eind maart een aanmaning van de FOD Financiën ontving voor een invordering van de hulp toegekend aan de slachtoffers voor een totaalbedrag van 37 558 euro, dat de FOD Financiën inmiddels heeft beslist tot een loonbeslag. De Raad merkt voorts op dat uit de voornoemde vonnissen van 15 mei 2023 en 12 mei 2025 niet kan worden afgeleid waarop de psychosociale dienst zich baseert om te stellen dat de verzoekende partij "*destijds via (haar) (…) advocaat ook een brief aan de familie van het slachtoffer (zou) hebben gericht om (haar) (…) emoties te uiten, vergiffenis te vragen en (haar) (…) spijt te uiten*". Bij gebrek aan enig stavingstuk, kan de Raad slechts vaststellen dat het gaat om een loutere verklaring van de verzoekende partij. Uit voornoemde vonnissen blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar onderzoek tevens vertelde dat zij regelmatig de tijd nam om bij de dood van het slachtoffer stil te staan en aangaf dat zij verdriet had over wat zij hem had aangedaan. Dit betreffen loutere verklaringen van de verzoekende partij waarvan thans in dit verband geen stavingstukken voorliggen, andere dan de vonnissen die louter de verklaringen van de verzoekende partij hernemen. Voorts legt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift nog een verklaring van haar dochter neer, waarin die laatste stelt dat haar vader spijt heeft van zijn verleden. Echter kan van een dergelijke verklaring het gesolliciteerd karakter niet uitgesloten worden. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van schuldinzicht, nog minder dat de verwerende partij bij de beoordeling of zij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit (vermeende) schuldinzicht. Het loutere feit dat de verzoekende partij werk, een relatie en een vast adres heeft, dat zij een vaste relatie heeft met haar partner, met wie zij samenwoont en dat zij keurig aan het werk is, toont nog niet aan dat niet of niet langer kan worden gesteld dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat zij na de moord wel degelijk nog strafbare feiten heeft gepleegd, met name bezit van cannabis *intra muros*. Dit vindt steun in de voornoemde vonnissen van de SURB. De Raad merkt voorts ook op dat de verzoekende partij er belang bij heeft om geen strafbare feiten te plegen, daar zowel haar ET als haar voorwaardelijke invrijheidstelling afhankelijk werd gemaakt van het naleven van verschillende voorwaarden, waaronder geen strafbare feiten plegen. Het loutere feit dat zij na het bezit van cannabis *intra muros* geen strafbare feiten meer zou hebben gepleegd*,* toont dan ook nog niet aan dat niet of niet langer kan worden gesteld dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk. De verzoekende partij stelt dat zij geen verslavingsproblematieken meer kent en legt in dit verband de verklaring van haar dochter neer, waarin die laatste stelt dat haar vader niet meer drinkt en geen drugs meer gebruikt. De Raad herhaalt dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet uitgesloten kan worden. Met de loutere bewering dat zij geen verslavingsproblematieken meer kent, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij niet langer een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze uit het loutere feit dat zij geen verslavingsproblematieken meer kent zou afgeleid kunnen worden dat zij langer een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat voormeld risico wordt afgeleid uit het feit dat de verzoekende partij kampt met een verslavingsproblematiek of uit gedrag dat noodzakelijkerwijze en exclusief voortvloeit uit een verslavingsproblematiek.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich tijdens haar ET alsook nu tijdens haar periode van voorlopige invrijheidstelling zeer correct aan alle voorwaarden heeft gehouden en het feit dat zij zich aan een eerdere voorlopige invrijheidsstelling niet heeft gehouden hier geen afbreuk aan doet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij met het zich heden houden aan de voorwaarden rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft geoordeeld dat ondanks het kennelijk probleemloos verloop van het ET gedurende twee jaren en de recente voorwaardelijke invrijheidstelling, dit niet opweegt tegen de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, aangetoond door de tegen haar uitgesproken straf, met als verzwarende factor het element van voorbedachte rade en de enorme brutaliteit, dat de verzoekende partij momenteel nog steeds een actueel gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde aangezien zij een zeer agressieve ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem kan afgeleid worden dat zij een reële, actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad herhaalt in dit licht "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77

Bouchereau, pt. 29) alsook dat het EHRM in deze zin heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

De verzoekende partij stelt dat er volgens het arrest A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk moet worden gekeken naar het strafrechtelijk verleden alsook de ontwikkelingen sinds de veroordeling, doch toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan met welke elementen omtrent haar strafrechtelijk verleden en/of de ontwikkelingen sinds haar veroordeling de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat voor haar is aangetoond dat zij geen actueel en werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent. Zij toont niet concreet aan dat de gemaakte afweging niet op een "*onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze*" is gebeurd of dat de verwerende partij "*een standpunt in(neemt) geheel tegengesteld aan het dossier*".

Door louter te betwisten dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarop dit oordeel gebaseerd is niet.

2.10. De verzoekende partij wijst op artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen zoals opgesomd in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nalaat om voldoende rekening te houden met bovenstaande elementen maar maakt dit, mede gelet op wat volgt, geenszins concreet aannemelijk.

2.11. De verzoekende partij betoogt dat waar in de vorige bijlage 20 verwezen werd naar een hoorrecht van 29 juli 2022, in de huidige bestreden beslissing naar geen enkel hoorrecht wordt verwezen, dat de verwerende partij onmogelijk een correcte inschatting kon maken van bovenstaande elementen, maar toont, mede gelet op wat volgt, niet aan welke relevante elementen zij had willen of kunnen aanvoeren die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden of verhinderen. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij waarom in de bestreden beslissing verwezen diende te worden naar het hoorrecht van 29 juli 2022 of welke elementen die zouden blijken uit dit hoorrecht, de verwerende partij te onrechte veronachtzaamd heeft.

2.12. Betreffende het motief "*Er werd eveneens rekening gehouden met het vonnis van de rechtbank van 12 mei 2025 met betrekking voorwaarden inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling van betrokkene. Geenzins werd er een gebod opgelegd door de rechtbank om in België te verblijven tijdens de periode van voorwaardelijk invrijheidsstelling. Betrokkene moet in staat zijn om in het land van herkomst een vaste verblijfsplaats en vaste tewerkstelling te bekomen, via digitale kanalen of fysiek contact te houden met het openbaar ministerie of met de justitieassistent en gehoor te geven aan alle andere verplichtingen en verboden die hem werden opgedragen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling.*" stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich hier probeert te nestelen in de motivering van het vorige arrest in dit dossier, namelijk het arrest nr. 328 915 van de Raad van 26 juni 2025, dat dit echter een verkeerde lezing betreft van het vonnis van de SURB, dat één van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidsstelling een vast adres hebben is, dat dit uiteraard België betreft, dat daarover geen discussie bestaat, dat het doel hiervan is na te gaan of de betrokken personen zich nog steeds op een gekend adres bevinden, dat de justitie-assistent bovendien noch over feitelijke, noch over juridische bevoegdheden buiten het Belgisch grondgebied beschikt, dat als zij in het buitenland zou willen reclasseren, *quod non*, dit dan moet gebeuren via voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, dat hiervan geen sprake is, dat voorts het verbod geldt om jaarlijks langer dan 21 dagen naar het buitenland te reizen zonder toestemming van de SURB en met verplichting om bij ieder buitenlandse reis de justitie-assistent in te lichten over de dag van vertrek en terugkeer, dat het niet duidelijker kan, dat zij niet langer dan 21 dagen per jaar België mag verlaten en dus logischerwijze op het grondgebied haar voorwaarden moet uitvoeren, dat dit wel degelijk zorgt voor een kafkaiaanse situatie en dat dit opnieuw een uiterst onzorgvuldige motivering van de verwerende partij betreft.

De Raad wijst er vooreest op dat een vonnis van de SURB geen betrekking heeft op het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk. Daar is immers de verwerende partij voor bevoegd. De gemachtigde kan op

verblijfsrechtelijk vlak maatregelen nemen wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals *in casu*.

De Raad merkt voorts op dat de SURB bij het vonnis van 12 mei 2025 onder meer de volgende voorwaarden aan de verzoekende partij heeft opgelegd: "*Een vast adres hebben. Bij wijziging ervan de nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan het openbaar ministerie en aan de met de begeleiding belaste justitieassistent;*" en "*Verbod: (…) Om jaarlijks langer dan 21 dagen naar het buitenland te reizen zonder toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank en met de verplichting om bij iedere buitenlandse reis de justitieassistent in te lichten over de dag van vertrek en de terugkeer*." De Raad stelt vast dat uit voornoemd vonnis van de SURB, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, niet blijkt dat aan de verzoekende partij het gebod wordt opgelegd om in België te blijven. Immers wordt hierin slechts bepaald dat de verzoekende partij een vast adres moet hebben en bij wijziging ervan de nieuwe verblijfplaats onmiddellijk moet meedelen aan het openbaar ministerie en aan de met de begeleiding belaste justitie-assistent. Er blijkt uit het voormelde vonnis dan ook geenszins een verplichting om vast verblijf in België te houden of een verbod om het grondgebied permanent te verlaten. Het loutere, niet gestaafde, betoog van de verzoekende partij dat het doel van een vast verblijf in België is na te gaan of de betrokken personen zich nog steeds op een gekend adres bevinden, dat de justitie-assistent noch over feitelijke, noch over juridische bevoegdheden buiten het Belgisch grondgebied zou beschikken, dat als zij in het buitenland zou willen reclasseren, *quod non*, dit dan moet gebeuren via voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, dat hiervan geen sprake is, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij niet langer dan 21 dagen per jaar België mag verlaten en dus logischerwijze op het grondgebied haar voorwaarden moet uitvoeren, gaat zij eraan voorbij dat zij, volgens de voorwaarden die haar bij het vonnis van 12 mei 2025 door de SURB werden opgelegd, wel degelijk langer dan 21 dagen naar het buitenland mag gaan, doch dat zij in dit geval toestemming nodig heeft van de SURB en de verplichting heeft om de justitie-assistent in te lichten over de dag van vertrek en terugkeer.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij maakt evenmin aannemelijk dat deze motieven getuigen van een verkeerde lezing van het vonnis van de SURB of dat er *in casu* sprake is van een "*kafkaiaanse situatie*".

2.13. Betreffende de duur van het verblijf in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"*Er kan opgemerkt worden dat ondanks het verblijf in België van meerdere jaren niet gebleken is dat betrokkene een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Tevens dienen we op te merken dat betrokkene in deze jaren nooit legaal verblijfsrecht heeft bekomen in het Rijk."*

De verzoekende partij betoogt dat zij sinds 2003 in België verblijft maar weerlegt noch ontkracht hiermee het motief van de bestreden beslissing dat ondanks het verblijf in België van meerdere jaren niet is gebleken dat zij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt.

De verzoekende partij stelt dat ook in niet legaal verblijf banden onder artikel 8 van het EVRM kunnen worden opgebouwd, maar toont met dit algemeen betoog niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat ondanks het verblijf in België van meerdere jaren niet is gebleken dat de verzoekende partij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar haar dochter die zij in België heeft gekregen en die inmiddels twee kinderen heeft, de zeer hechte band die zij hebben en de relatie die zij sinds 2020 heeft met de Belgische J.M., met wie zij een duidelijke kinderwens heeft, hetgeen niet loopt zoals zij zouden wensen, wijst de Raad op hetgeen hieronder wordt uiteengezet in het kader van artikel 8 van het EVRM en waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het dossier geen indicaties bevat dat haar gezinssituatie in het Rijk een mogelijk obstakel is of een zodanig groot belang vertegenwoordigt voor de verzoekende partij waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing, dat de contacten met partner en familie in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden aangezien de familie op volkomen regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen.

De verzoekende partij stelt dat de duur van haar verblijf in België een absoluut doorslaggevend element is waarmee de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden, maar maakt, gelet op het voorgaande, niet concreet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn dan wel *in casu* niet volstonden.

2.14. Wat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, kind en kleinkinderen betreft, merkt de Raad op dat zij in haar verzoekschrift tevens naar artikel 8 van het EVRM verwijst.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.
Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

2.15. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

2.16. De verzoekende partij wijst op een beschermingswaardig gezinsleven met haar langdurige partner, een Belgische onderdaan, en haar Belgische dochter en twee kleinkinderen.

Zij licht toe dat zij een dochter in België heeft gekregen die inmiddels twee kinderen heeft, dat zij een zeer hechte band hebben, dat zij bovendien al sinds 2020 een relatie met de Belgische J.M. heeft, dat zij een duidelijke kinderwens hebben maar dit echter niet loopt zoals zij zouden wensen, dat het gezinsleven vaststaat, dat zij al vier jaar een relatie met haar partner heeft en bovendien een dochter en twee kleinkinderen heeft, dat de banden de normale affectieve en emotionele banden overstijgen, dat het familie- en gezinsleven vaststaat, dat zij een jarenlange relatie heeft met haar Belgische partner en dat zij een gezamenlijke kinderwens hebben, een aspect van het gezinsleven dat helaas niet voorspoedig verloopt en dat zij een beschermingswaardige gezinsband heeft met haar partner. Zij betoogt dat ook in niet legaal verblijf banden onder artikel 8 van het EVRM kunnen worden opgebouwd. Ter staving van haar relatie met haar kind en kleinkinderen, voegt zij bij haar verzoekschrift een e-mail van haar dochter.

2.17. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner, haar dochter en haar kleinkinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de hypothese van het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, dochter en kleinkinderen in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name als volgt:

"*Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt. (…) Overigens bevat het dossier geen indicaties dat (…) zijn gezins- en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De contacten met partner en familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden aangezien de familie op volkomen regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen*."

2.18. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij haar familie kan bezoeken met korte in- en uitreizen, dat zij zich echter verplicht op Belgisch grondgebied moet bevinden tijdens haar strafuitvoering, ook bij haar voorlopige invrijheidstelling, dat zij moet blijven wonen bij haar partner en haar tewerkstelling moet behouden, dat de verwerende partij hierbij een redeneringsfout maakt, dat als de verwerende partij (lees: zij) zich niet kan inschrijven als EU-burger en eveneens het land niet permanent mag verlaten, zij terecht zal komen in materiële en sociale deprivatie, dat zij zich zonder verblijf tot aan haar strafeinde op 4 augustus 2031 in *limbo* bevindt, waar zij niet kan en mag terugkeren naar Polen en niet kan tegemoetkomen aan de voorwaarden van de SURB omwille van haar verblijfsstatus, dat deze situatie onhoudbaar is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij verplicht op het Belgisch grondgebied moet blijven tijdens haar strafuitvoering, ook bij haar voorlopige invrijheidstelling, of dat zij België niet permanent mag verlaten. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.12. Uit het vonnis van de SURB van 12 mei 2025 blijkt slechts dat de verzoekende partij een vast adres moet hebben en bij wijziging ervan de nieuwe verblijfplaats onmiddellijk moet meedelen aan het openbaar ministerie en aan de met de begeleiding belaste justitie-assistent, zodat niet blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat zij bij haar partner moet blijven wonen. Waar de verzoekende partij verder nog betoogt dat zij haar tewerkstelling moet behouden, merkt de Raad op dat in het vonnis van de SURB van 12 mei 2025 wordt gesteld: "*1. Om op regelmatige basis en in dienstverband te werken op legale basis, en het werk niet door eigen toedoen te verliezen. Indien werkloos, zo snel mogelijk ofwel een nieuwe tewerkstelling aan te vatten ofwel voorafgaandelijk een gepaste beroepsopleiding te volgen. Minstens op elk ogenblik te beschikken overeen zinvolle en voor de justitieassistent controleerbare dagbesteding en de bewijzen hiervan voor te leggen;*". Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet op legale wijze in België verblijft zodat zij niet op legale wijze tewerkgesteld kan zijn, minstens toont zij dit niet aan, blijkt uit voornoemde door de SURB in het vonnis van 12 mei 2025 opgelegde voorwaarde geenszins dat de verzoekende partij enige tewerkstelling in België moet behouden. Er wordt slechts vereist dat zij op legale en regelmatige basis in dienstverband werkt of indien werkloos, zo snel mogelijk ofwel een nieuwe tewerkstelling aanvat ofwel voorafgaandelijk een gepaste beroepsopleiding volgt, minstens op elk moment te beschikken over een zinvolle en controleerbare dagbesteding. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in staat zou moeten zijn om in haar land van herkomst een economische activiteit uit te oefenen, dat uit het dossier blijkt dat zij in het verleden een bouwfirma oprichtte in Polen, hetgeen de verzoekende partij niet betwist.

Nu de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij zich verplicht op Belgisch grondgebied moet bevinden tijdens haar strafuitvoering, ook bij haar voorlopige invrijheidstelling, dat zij moet blijven wonen bij haar partner, dat zij haar tewerkstelling moet behouden en dat zij het land niet permanent mag verlaten, is haar betoog dat als zij zich niet kan inschrijven als EU-burger en eveneens het land niet permanent mag verlaten, zij terecht zal komen in materiële en sociale deprivatie, dat zij zich zonder verblijf tot aan haar strafeinde op 4 augustus 2031 in *limbo* bevindt, waar zij niet kan en mag terugkeren naar Polen en niet kan tegemoetkomen aan de voorwaarden van de SURB omwille van haar verblijfsstatus, dat deze situatie onhoudbaar is, dan ook niet dienstig. Zij toont niet aan dat de verwerende partij een 'redeneringsfout' heeft gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing niet stelt dat de verzoekende partij haar familie kan bezoeken met korte in- en uitreizen. Er wordt gemotiveerd dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden aangezien de familie op volkomen regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen en zij aldus met de verzoekende partij contact kunnen onderhouden door middel van korte bezoeken (in het land van herkomst).

2.19. Door louter te stellen dat de beschermingswaardige gezinsband met haar partner in de bestreden beslissing niet afdoende wordt afgewogen ten aanzien van de belangen van de Belgische staat, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven in rekening heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan de familiale en gezinsbelangen die zij eventueel zou kunnen doen gelden, dat het dossier overigens geen indicaties bevat dat haar gezinssituatie in het Rijk een mogelijk obstakel is of een zodanig groot belang vertegenwoordigt voor haar waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing, dat de contacten met haar partner en familie in België ook op andere manieren kunnen worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te onderhouden aangezien de familie op volkomen regelmatige wijze het land kan in- en uitreizen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.20. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen zorgvuldige belangenafweging plaatsvindt aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen, laat zij na concreet toe te lichten met welke relevante feiten en omstandigheden de verwerende partij in voornoemde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat er geen zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

2.21. De Raad herhaalt dat het *in casu* een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf betreft. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar de arresten "*Boultif en Üner*" van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de

uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten.

2.22. Tot slot merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM ook in die zin niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verwijzing naar het arrest A.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, dat betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten na de beëindiging van een verblijfsrecht en waarbij een schending van artikel 8 van het EVRM werd vastgesteld, is in die zin dan ook niet dienstig.

2.23. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

2.24. Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij "*geen proportionele afweging maakt in overeenstemming met de hierboven aangehaalde rechtsnormen*".

2.25. Een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

2.26. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER